GLASNIK

OKRAJNEGA LJUDSKEGA ODBORA LJUBLJANA

LJUBLJANA, 7. DECEMBRA 1956 — LETO III., ŠTEV. 94

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR

POČILO O DELU IN PROBLEMATIKI BIROJA ZA POSREDOVANJE DELA, LJUBLJANA, ZA PRVO POLLETJE 1956

(Nadaljevanje poročila, objavljenega v št. 93 »Glasnika«, ki ga je podal na 11. seji zbora proizvajalcev OLO, dne 27. novembra 1956 Ciril Fain, predsednik Sveta za delo OLO.)

IV. Problematika zaposlovanja invalidov in za delo manj zmožnih ljudi

Zaposlovanje invalidov in za delo manj zmožnih ljudi je vsekakor eno izmed najtežjih vprašanj, s katerimi se bori tukajšnji Biro za posredovanje dela, saj se večina podjetij brani sprejeti v delovno razmerje invalide in manj dela zmožne osebe. Le malo je takšnih podjetij, ki imajo razumevanje in dober odnos do tega vprašanja. Izmed teh podjetij moramo omeniti Tovarno dekorativnih tkanin, Telekomunikacije ter Inštitut za elektrozveze, ki imajo pravilen odnos do vprašanja zaposlitve invalidov. Na drugi strani pa so invalidi in za delo manj zmožni ljudje večinoma tudi psihično več ali manj neuravnovešeni in se večkrat zaradi malenkosti čez mero razburijo, tako da pogostokrat zaradi tega ne vzdržijo dolgo časa na istem delovnem mestu.

Tuk. Biro je v času od 1. jan. do 30. junija 1956 zaposlil 140 invalidnih oseb, od tega 50 moških in 22 žensk z raznimi boleznimi, 15 moških in 8 žensk, ki bolehajo na TBC. 1 100%-nega invalida, 16 moških in 3 ženske 70%-ne invalide, 11 moških in 4 ženske s 40%-no invalidnostjo in 9 moških in 1 žensko s 30%-no invalidnostjo. Vsi navedeni so se zaposlili pri lažjih in njihovemu zdravstvenemu stanju primernih delih. Odjavilo se je na tuk. Biroju 51 invalidov z motivacijo, da ne reflektirajo na zaposlitev, ali pa so opustili redno javljanje in so bili izbrisani iz evidence.

Težko je nazorno opisati, kako težavno in naporno je delo v zvezi z zaposlovanjem invalidnih ljudi. Za slehernega izmed njih je namreč treba imeti povprečno najmanj 30—40 razgovorov in pogajanj, preden nam uspe, da ga zaposlimo. Če upoštevamo, da je treba za vsak takšen razgovor porabiti vsakokrat skoraj po 1 uro, moramo ugotoviti, da je za to delo treba ogromno vztrajnosti in potrpežljivosti od uslužbenca, ki je s tem vprašanjem zadolžen.

Gibanje nezaposlenih invalidnih oseb po posameznih mesecih v letošnjem prvem polletju je bilo naslednje: v januarju se je prijavilo 9 moških in 14 žensk, skupaj 23 oseb, zaposlilo pa se je 14 moških in 6 žensk, skupaj 20 oseb. V februarju se je prijavilo 16 moških in 11 žensk, skupno 27 oseb, zaposlilo pa se je 15 moških in 6 žensk, skupno 21 oseb. V marcu se je prijavilo 17 moških in 12 žensk, skupno 29 oseb, zaposlilo pa se je 14 moških in 6 žensk, skupno 20 oseb. V aprilu se je prijavilo 22 moških in 15 žensk, skupno 37 oseb, zaposlilo pa se je 25 moških in 7 žensk, skupno 32 oseb. V maju se je prijavilo 35 moških in 46 žensk, skupaj 81 oseb, zaposlilo pa se je 14 moških in 9 žensk, skupno 23 oseb. V juniju se je prijavilo 26 moških in 20 žensk, skupno 46 oseb, zaposlilo pa se je 18 moških in 6 žensk, skupno 24 oseb. V prvem letošnjem polletju se je torej zaposlilo 100 moških in 40 žensk, v istem času pa se je službi odpovedalo 20 moških in 31 žensk. V istem razdobju so se kot nezaposleni prijavili — 125 moških in 118 žensk, skupno 243 oseb. Iz statističnih podatkov je razvidno, da se je zaposlilo skoraj 120% več moških kot žensk, iz česar sledi, da je moške invalide neprimerno laže zaposlili kot pa ženske, saj moškega lahko zaposlimo n. pr. kot vratarja ali čuvaja, medtem ko ženske za takšna delovna mesta niso primerne, ampak pridejo v poštev le za lažje delo v podjetjih oziroma tovarnah, pa tudi za kurirke, v kolikor imajo zdrave noge in če niso prestare. Od skupnega števila zaposlenih invalidnih oseb se je zaposlilo pri lažjem fizičnem delu 61 moških in 23 žensk, skupno 84 oseb, v pisarnah je dobilo delo 8 moških in 7 žensk, skupno 15 oseb, pri pomožnem tehničnem delu pa 31 moških in 10 žensk, skupno 41 oseb.

Po stanju 30. junija 1956 je bilo nezaposlenih invalidnih ter za delo manj zmožnih oseb vsega skupaj 234, in to 82 moških ter 152 žensk. Od teh je bilo 7 vojaških vojnih invalidov (5 moških in 2 ženski), 101 invalid dela (42 moških in 59 žensk), preostalih 126 oseb (35 moških in 91 žensk) pa je manj zmožnih za delo zaradi raznih bolezni. Od skupnega števila invalidnih oseb je 26 moških in 14 žensk, skupno 40 kvalificiranih delavcev, ki ne morejo več opravljati svojega poklica zaradi bolezni. Nekvalificiranih delavcev pa je 32 moških in 122 žensk, skupno 154 oseb. Uslužbencev je 24 moških in 16 žensk, skupno 40 oseb. Najtežji problem pri zaposlovanju pa predstavljajo osebe, ki bolehajo na tuberkulozi, živcih in srcu, kjer morajo takšni ljudje delati v ožjem kolektivu, oziroma morajo biti od kolektiva izolirani, kakor zlasti tuberkulotiki, da ne bi okužili zdravih delavcev, razen tega pa ne smejo delati v prahu ali na prepihu. Skoraj isto velja za živčno bolne, ki ne morejo delati v večjem ropotu ali hrupu, kakor tudi ne v večjih skupinah.

V letošnjem letu se je število nezaposlenih invalidnih oseb v primerjavi z istim razdobjem lanskega leta povečalo za okrog 35%, kar gre v veliki meri na račun ponovnih in strožjih invalidskih pregledov, kakor tudi na račun podjetij, če prekoračijo določen odstotek bolezenskih izostankov in se jim zviša zaradi tega stopnja socialnega prispevka, kar gre v breme plačilnega sklada podjetja. Zaradi tega pač vsako podjetje stremi za tem, da se na kakršen koli način znebi tistih delavcev in uslužbencev, ki večkrat bolehajo, oziroma ki so šibkega zdravja. Seveda je med temi osebami tudi določeno število delomržnežev, ki večkrat bolujejo po nepotrebnem in je v takšnih primerih pravilno stališče podjetja, ki se hoče iznebiti takšnih ljudi. Vendar pa bi morala podjetja, zlasti tista, ki imajo po svojem značaju dela primerna lažja delovna mesta, brezpogojno upoštevati in v zaposlitev sprejemati invalidne osebe, ki bi jim bila ta delovna mesta primerna. Žal pa moramo znova ugotavljati, da poedini kolektivi za to nimajo dovolj razumevanja. Prepričani pa smo, da bi ob natančnejšem pregledu in oceni delovnih mest v naših podjetjih našli še ogromno število delovnih mest, na katerih bi se mogle zaposliti invalidne osebe. Posebno problematično je vprašanje zaposlitve tuberkulotikov v obratih gostinske in trgovske stroke, kjer pač ni mogoče tako bolnih ljudi zaposliti na takšnih mestih, da ne bi predstavljali nevarnosti okužbe za svojo okolico in istočasno ne bi bili izpostavljeni negativnim vplivom na svoje lastno zdravje. S tem vprašanjem se že dalje časa ukvarjajo Gostinska in Trgovinska zbornica kakor tudi njihove sindikalne organizacije, vendar še niso našli nobene zadovoljive rešitve tega zapletenega vprašanja.

ZAVOD ZA ZAPOSLOVANJE INVALIDOV IN ZA DELO MANJ ZMOŽNIH OSEB

Tukajšnji Biro za posredovanje dela in njegov upravni odbor že dve leti proučujeta in razpravljata, kako rešiti vprašanje, ki se izmed vseh krajev Slovenije morda najbolj nujno in pereče pojavlja prav v Ljubljani in ki je v zvezi s priseljevanjem velikega števila dela manj zmožnih oseb v Ljubljano. Iz drugih krajev prihajajo namreč mnogi invalidi oz. za delo manj zmožni ljudje v Ljubljano v dobri veri, da bodo morda v velikem mestu lažje dobili primerno zaposlitev. Po dolgotrajnem in temeljitem proučevanju tega vprašanja je bilo v decembru 1955 sporazumno z Okrajnim odborom RK organizirano delo, ki se je pričelo oddajati posameznim invalidnim osebam na njihove domove v izvrševanje. Pod okriljem RK je to delo potekalo vse do maja 1956, ko je Okrajni ljudski odbor Ljubljana na predlog tukajšnjega Biroja in Sveta za socialno varstvo ter delovna razmerja OLO ustanovil Zavod za zaposlovanje invalidov in za delo manj zmožnih oseb. V ta namen so bila izdelana tudi pravila, v juliju t. l. pa je bila urejena tudi registracija Zavoda. Upravni odbor tukajšnjega Biroja je temu Zavodu odobril osnovna in obratna sredstva iz prihrankov na oskrbnini iz lanskega leta v znesku 6,000.000 dinarjev, tukajšnji Biro je dal na razpolago zasilne prostore, v katerih je ta Zavod pričel obratovati. Zavod za zaposlovanje invalidov pa predstavlja istočasno tudi prvi primer reševanja invalidskega vprašanja s takšno organizacijo in delovnimi metodami, kakršne smo uvedli pri nas. Delo našega Zavoda za zaposlovanje invalidov, ki je po odloku OLO Ljubljana pričel 1. junija 1956 redno poslovati, se uspešno razvija, saj je ta Zavod nudil zaposlitev že 120 osebam, ki to delo opravljajo v glavnem na svojih domovih po naročilu in iz materiala, ki ga prejemajo od Zavoda za izdelavo določenih predmetov za določeno storitveno ceno. Dejavnost Zavoda obsega zlasti izdelovanje papirne in tekstilne konfekcije iz odpadnega materiala, kakor zlasti otroških oblek, perila, copat, igrač, nádalje krpanje in šivanje vreč iz jute in platna, popravljanje lesne ambalaže in podobno. Zavod zaposljuje trenutno 90 oseb, ki jih je predlagal v zaposlitev predvsem tukajšnji Biro, kakor tudi občinski socialni organi. Mesečni promet Zavoda se giblje od 1,500.000 do 1,700.000 din. Ker je v našem okraju zaradi relativno visokega števila invalidnih ter za delo manj zmožnih oseb, kakor tudi socialno in moralno ogroženih poedincev potreba po dodelitvi lahke zaposlitve dokaj velika, bi dejavnost Zavoda za zaposlovanje invalidov lahko še zelo razširili, tako da bi zaposloval do 300 ljudi, seveda pod pogojem, da bi dobili primerne prostore oziroma zgradbo za nastanitev delavnic in strojev. Tako imamo v načrtu razširitev dejavnosti z izdelovanjem različne usnjene in steklene galanterije, kakor tudi ureditev remontne knjigoveznice, vendar sedanji zasilni lokali v prostorih tukajšnjega Biroja za posredovanje dela onemogočajo nadaljnje večanje kapacitete Zavoda.

Zavod za zaposlovanje invalidov nejša oblika za zaposlovanje invanejša oblika za zaposljevanje invalidnih in za delo manj zmožnih oseb, med njimi zlasti žensk, ki imajo predpisan krajši delovni čas ali lažjo zaposlitev in ki zaradi svojih zdravstvenih hib niso sposobne za težje delo. Razen invalidov štejemo sem zlasti ljudi, ki bolehajo na tuberkulozi, živčnih in srčnih boleznih, nadalje osebe, ki so bile zaposlene v živilski, trgovski, gostinski — in drugih podobnih strokah, v katerih prav zaradi svoje bolezni — z ozirom na

značaj dela v teh strokah — ne morejo oz. ne smejo več biti tam zaposleni. Razen teh pridejo v poštev za zaposlitev v našem Zavodu osebe brez znatnejših zdravstvenih hib, ki pa so trenutno nezaposlene oziroma ne morejo dobiti dela v svoji stroki. Med takšnimi osebami je zlasti mnogo priletnih nekvalificiranih žensk, ki bi sicer bile navezane na oskrbnino pri tukajšnjem Biroju ali na pomoč socialnega skrbstva. Z njihovo zaposlitvijo v tem Zavodu pa seveda te socialne dajatve ostanejo družbi prihranjene. Zaposlenih imamo tudi nekaj šivilj in pletilj, ki delajo na svojih domovih s svojimi lastnimi stroji. Te osebe bi sicer imele vse zakonite pogoje za sprejemanje oskrbnine, katero bi tudi prejemale, pri tem pa bi imele možnost šušmarskega zaslužka z lastnimi stroji brez obrtnega dovoljenja — v dvojno družbeno škodo, medtem ko jim je z zaposlitvijo v Zavodu takšna možnost preprečena. Zavod torej poleg vsega drugega predstavlja tudi najuspešnejši instrument za preprečevanje špekulantskih tendenc. Zaposlovanje invalidnih ter bolnih oseb pa istočasno predstavlja uspešno delovno terapijo za vse tiste, ki jim značaj njihove bolezni onemogoča zaposlitev v delovnih kolektivih kakor n. pr. zlasti tuberkulozni in živčni bolniki, ki imajo po določeni dobi zaposlitve v našem Zavodu možnost, da se zdravstveno popravijo in konsolidirajo, nakar se zopet lahko vključijo v normalno delo v kolektivih. Nadalje se je izkazal Zavod posebno primeren za zaposlitev socialno in moralno ogroženih oseb, ki iz družinskih ali kakršnih koli drugih razlogov potrebujejo nujno oziroma takojšnjo pomoč, ne morejo pa najti svoje redne zaposlitve, kakor n. pr. žene, ki jih možje zapustijo, osebe, ki prihajajo iz vzgojnih zavodov, pa so brez svojcev in podobno. Zavod za zaposlovanje invalidov pa nam istočasno omogoča uspešno preprečevati izkoriščevalske tendence posameznikov, ki prejemajo oskrbnino in se vztrajno branijo sprejeti kakršno koli zaposlitev oziroma ki pri nobenem delu dalje časa ne vztrajajo z izgovorom, da za težje delo niso sposobni. Sedaj imamo možnost, da takšnim ljudem ponudimo začasno lahko delo v našem Zavodu, kjer ob solidnem in lahkem delu s primerno pridnostjo morejo zaslužiti od 6000 do 9000 dinarjev na mesec. Če pa ponudeno delo odklonijo, imamo s tem zakonito osnovo za ukinitev njihove oskrbnine. Medtem, ko so takšni ljudje prej predstavljali dokaj trdovraten problem, ker so imeli formalno pravico do oskrbnine, k težjemu delu pa jih zaradi bolehnosti nismo smeli siliti, lahkega dela pa nismo imeli na razpolago — pa je sedaj položaj čisto drugačen. Tako smo imeli že nekaj primerov, ko smo posameznikom ponudili delo v Zavodu, katerega pa niso hoteli sprejeti, nakar smo jim ukinili oskrbnino. V mnogih takšnih primerih so si ti ljudje že v najkrajšem času sami brez naše pomoči našli primerno službo. Iz tega sledi, da je marsikaterega oskrbovanca prejemanje podpore tekom časa moralno pokvarilo, tako da se je pričel boriti za to, da bi oskrbnino obdržal kar za zmeraj, namesto, da bi se zanimal za redno zaposlitev, kar je tudi razumljivo, saj prejemanje oskrbnine skozi daljšo dobo daje človeku sčasoma potuho, da prične družbeno pomoč smatrati za svoj stalni zakoniti temeljni prejemek.

Izredno pridobitev pa predstavlja Zavod za zaposlovanje invalidov predvsem za invalide-amputirance, brez nog oziroma z bolnimi nogami, ki nimajo prevoznih sredstev in ki zaradi tehničnih in istočasno psihičnih ovir niso sposobni za delo v kolektivih, medtem ko doma lahko opravljajo ročno delo za naš Zavod, kar za takšne invalide brez dvoma predstavlja tudi močan pozitiven mentalno-higienski faktor, saj je jasno, da invalid brez dela spričo svojih malenkostnih prejemkov oziroma podpor ne propada samo ekonomsko, ampak ga z brezdeljem zvezano tuhtanje in zagrenjenost zavaja v razne nemoralne navade kot n. pr. v alkoholizem, kvartopirstvo, poniževalno zaslužkarstvo itd. Seveda je jasno, da od tega Zavoda ne pričakujemo rešitve celotnega kompleksa invalidskega vprašanja, saj je njegov osnovni namen rešiti najbolj kritične primere in jih spraviti v normalen tir. Tudi nima Zavod namena, da bi si ustvarjal stalno delovno silo iz invalidnih oseb, ampak prvenstveno nudi začasno zaposlitev tistim, ki zaradi zdravstvenih ali socialnih razlogov morajo čakati na redno normalno zaposlitev. Občinski ljudski odbori oziroma njihovi oddelki za socialno varstvo zelo forsirajo, da bi na delo v ta Zavod sprejeli tiste podpirance socialnega skrbstva, ki so še sposobni za nekatera lažja dela, saj bi se na ta način izdatki za socialne namene dokaj zmanjšali, vendar Zavod za enkrat na žalost še ne more ustreči vsem potrebam, ker zaposluje prvenstveno le še osebe, ki so na tukajšnjem Biroju za posredovanje dela prijavljene kot nezaposlene, med njimi zlasti tiste, ki bi sicer imeli pravico do oskrbnine. To pa je — kot smo že poudarili — posledica pomanjkanja primernih prostorov oziroma dejstva, da nam do sedaj še ni uspelo dobiti primerne druge zgradbe za ureditev delavnic in s tem za razširitev kapacitete dejavnosti našega Zavoda. Tudi v gradbenih podjetjih je silno malo delovnih mest, ki bi bila primerna za zaposlitev invalidov oziroma zdravstveno šibkih oseb. Zato je razumljivo, da moramo v takšnih primerih iskati delovna mesta za te osebe le v tistih podjetjih, kjer so takšna delovna mesta na razpolago. Iz prakse tukajšnjega Biroja pa je ugotovljeno, da je pri najintenzivnejšem iskanju mogoče najti približno komaj okrog 30 delovnih mest na mesec, na katera lahko zaposlimo invalide oziroma za delo manj zmožne osebe, medtem ko je dotok takšnih ljudi, ki iščejo primerno zaposlitev — neprimerno večji. Zaradi tega je razumljivo, da mnoge nezaposlene invalidne osebe čakajo na primerno redno zaposlitev tudi po 1 leto in celo več. To čakalno dobo premostiti pa nam omogoča imenovani Zavod z dajanjem zaposlitve tem osebam.

NUJNI UKREPI ZA NADALJNJI RAZVOJ ZAVODA ZA ZAPOSLOVANJE INVALIDOV

Kakor je tudi delo Zavoda za zaposlovanje invalidov edina realna rešitev tega vprašanja spričo obstoječih pogojev, pa je obenem razumljivo, da se mora ta Zavod boriti še z mnogimi velikimi težavami, kar pa tudi ni čudno, saj predstavlja povsem novo obliko in metodo dela, ki še ni regulirana z ustreznimi zakonskimi predpisi. Pri tem sta posebno nujna in pereča naslednja dva problema, glede katerih smo predložili že izčrpen elaborat Zavodu za socialno zavarovanje, s prošnjo, da podvzame potrebne ukrepe za čimprejšnjo rešitev naslednjih dveh življenjsko nujnih vprašanj in v soglasju z Zveznim izvršnim svetom ter Zveznim zavodom za socialno zavarovanje izposluje odgovarjajočo rešitev. Ta vprašanja so naslednja:

1. Ureditev delovnega razmerja za vse osebe, ki imajo začasno zaposlitev pri tem Zavodu. Po obstoječih zakonskih predpisih namreč ni všteta v delovno razmerje zaposlitev, pri kateri se na račun delodajalca izvršujejo določene storitve na domu delojemalcev, ker v tem odnosu manjka osnovni element rednega delovnega razmerja oziroma polne zaposlitve — t. j. delovni čas. Smatramo, da bi se začasna zaposlitev v našem Zavodu vštevala na podlagi kriterija po določeni minimalni količini dela, o kateri bi Zavod vodil točno evidenco po določenih normativih delovne storilnosti, ki bi odgovarjali storilnosti v normalnem polnem delovnem času, pri čemer pa bi seveda morali upoštevati tudi telesne hibe oziroma bolezen vsakega posameznika. Seveda pa pri tem ne bomo mogli jemati za osnovo tovarniško industrijsko storilnost, saj je to delo ročnega — obrtniškega značaja, ki razumljivo ne more doseči takšne komercialne norme kot industrijska proizvodnja. Iz te ugotovitve pa izhaja naslednji zaključek, t. j. da ta Zavod nima zadostne ekonomske rentabilnosti, da bi zmogel isti 40% prispevek plačevati Zavodu za socialno zavarovanje, kot ostala produktivna podjetja, ampak bi se moral ta prispevek iz omenjenih razlogov primerno zmanjšati. Kalkulacije v Zavodu za zaposlovanje invalidov so pokazale, da bi spričo njegove realne ekonomske zmogljivosti bil realen in primeren 20% prispevek za socialno zavarovanje. Po našem mnenju je tako za Socialno zavarovanje kakor tudi za celotno družbo vsekakor koristnejše v ekonomskem in hkrati v socialno-političnem pogledu, da se Zavodu za zaposlovanje invalidov omogoči nadaljnji razvoj z znižanjem prispevka za socialno zavarovanje in s priznanjem zaposlitve v Zavodu v delovno dobo, saj v Zavodu zaposleni ljudje predstavljajo dviganje družbene proizvodnje v korist skupnosti — čeprav v nekoliko manjši meri kot normalna proizvodnja, kar pa je še vedno bolje, kot če bi živeli v popolnem brezdelju, samo od socialnih dajatev in pri tem ekonomsko ter moralno propadali.

2. Uvidevajoč družbeno važnost Zavoda za zaposlovanje invalidov — je Okrajni ljudski odbor Ljubljana sprejel pravila tega Zavoda in izdal odlok o njegovi ustanovitvi pod naslovom socialne ustanove. Vendar smatramo za potrebno, da se tozadevni pravno-ekonomski ter socialni položaj oziroma status tega Zavoda uredi še v sporazumu z Zveznim zavodom za socialno zavarovanje ter Zveznim izvršnim svetom z ustreznimi zakonskimi določili. Za nadaljnji razvoj bo nujno potrebna **novogradnja za ureditev poslovnih prostorov in delavnic Zavoda za zaposlovanje invalidov,** v katerih bo treba urediti skladišča in prostore za sprejemanje in oddajanje materiala in izdelkov, pa tudi prostore za začasna stanovanja oseb, ki so iz družinskih ali drugih razlogov prepuščene same sebi kakor n. pr. invalidi-amputiranci, ki so samci brez družin itd. Razen tega je Zavodu potreben tudi večji obratni ter investicijski kredit za razširitev dejavnosti, nabavo strojev, opreme, prevoznih sredstev za prevoz materiala neposredno iz tovarn, kakor tudi za razvažanje istega težkim oziroma nepokretnim ivalidom na njihove domove ter za prevzemanje gotovih izdelkov. Vse te investicije bodo služile izključno za rehabilitacijo invalidov in za zaposlovanje šibkih oseb. Zaradi tega smatramo, da bi bilo primerno in prav, če bi tudi Republiški zavod za socialno zavarovanje prispeval nekaj finančnih sredstev za pospeševanje dejavnosti našega Zavoda, saj v njem dobijo zaposlitev ljudje iz najrazličnejših krajev Slovenije, ki prihajajo v Ljubljano zaradi rehabilitacije oziroma iskanja njihovi invalidnosti primernega lažjega dela. Razen tega pa moramo to povsem novo dejavnost intenzivno pospeševati, saj nam odpira široke in še neizkoriščene možnosti za uspešno in družbeno edino pravilno reševanje invalidskega vprašanja tako v ekonomskem kakor tudi v družbeno-socialnem pogledu. Dosedanji uspehi tega našega Zavoda so otipljiv dokaz, da so vse investicije v njegovo dejavnost vložene v vsakem pogledu v družbeno korist za vse naše skupnosti. Zato predlagamo, da Izvršni odbor republiškega zavoda za socialno zavarovanje iz svojega sklada za rehabilitacijo dodeli primeren znesek kot investicijo za nadaljnje pospeševanje dejavnosti tega Zavoda, ki po eni strani zvišuje našo proizvodnjo v korist družbe, po drugi strani pa omogoča, da prihranimo velike vsote proračunskih sredstev, ki bi jih sicer morali potrošiti za socialne dajatve nezaposlenim, invalidom ter za delo manj zmožnim članom naše ljudske skupnosti. Tako ta zavod na uspešen način pomaga pasivne in neproduktivne ljudi preustvarjati v aktivne in delovne državljane.

Zavod za zaposlovanje invalidov bo lahko nadalje širil svojo dejavnost, kakor hitro bo dobil za to potrebno zgradbo za ureditev poslovnih prostorov in delavnic, kar mu bo poleg drugega omogočilo tudi organizacijo najrazličnejših uslužnostnih dejavnosti, kakor na primer krpalnic, šivalnic, likalnic itd., kakršne so se do sedaj po terenih slabo obnesle, ker jih je zadušila prevelika lastna režija, medtem ko bi večina režijskih stroškov nosil Zavod, ki bi lahko izravnal začetne primanjkljaje uslužnostnih obratov in jim tako preko začetnih težav pripomogel k aktivnosti in rentabilnosti. Nadalje bi Zavod lahko prevzemal polizdelke za izdelavo gotovih izdelkov, kakor je to vpeljano pri nekaterih podjetjih, kot n. pr. Volnenka, Tovarna dekorativnih tkanin, Tekstil in druga podjetja, ki oddajajo polizdelke v izgotovitev zasebnikom in drugim, ki večkrat niso tako potrebni zaslužka kot invalidi. Prav tako bi Zavod od trgovskih podjetij prevzel polnjenje vrečic in druge embalaže, paketiranje raznih drobnih artiklov itd. Vprašanje večjih poslovnih prostorov je pereče tudi zaradi tega, ker si ne moremo zamišljati, kako bi mogli invalidi in za delo manj zmožni ljudje, ki nimajo primernih stanovanj in kurjave, v zimskem času na svojih domovih v mrazu opravljati delo, za katerega je potrebna gibčnost rok. Tako bi ti ljudje svojo dejavnost lahko nemoteno nadaljevali tudi v zimskem času, če bi v Zavodu za zaposlovanje invalidov imeli primerne večje delovne prostore. Vsak dan večje povpraševanje po delu v tem Zavodu dokazuje, da invalidi radi sprejemajo zaposlitev in da je zamisel tega Zavoda izredno posrečena. Tudi to je razlog, da na tukajšnjem Biroju narašča število prijavljenih invalidov in za delo manj zmožnih ljudi.

PROBLEMATIKA SOCIALNO IN MORALNO OGROŽENIH OSEB IN BREZDOMCEV

Kakor že zgoraj omenjeno, je upravni odbor tukajšnjega Biroja za posredovanje dela v soglasju s svetom za delo sprejel sklep, da se [illegible], oziroma prihranki na oskrbnini uporabijo za nadaljnje izpopolnjevanje naše dejavnosti, ki v prvi vrsti nujno zahteva gradnjo primernega prehodnega doma, oziroma sprejemališča za nezaposlene, ki potujejo skozi Ljubljano in iščejo zaposlitve, kakor tudi za začasno namestitev najrazličnejših brezdomcev, ki so brez svojcev in brez zaposlitve, t. j. socialno in moralno ogroženi. Razpravljanje o rešitvi vprašanja amoralnih in asocialnih oseb se vleče že skozi ves čas obstoja našega Biroja in je upravni odbor že ponovno prišel do zaključka, da je vprašanje, ki predstavlja istočasno ekonomsko-socialni in družbeno-politični problem, brez odlašanja treba rešiti, kar pa je mogoče uspešno izvesti samo z ustanovitvijo posebnega doma za takšne ljudi. V Delavskem domu imamo namreč samo 5 postelj, ki služijo za prenočišče prehodnim nezaposlenim, kar pa je spričo obstoječih potreb toliko kot nič. Socialno in moralno ogroženi brezdomci brez svojcev in brez stanovanja ter brez službe še vedno nimajo prav nobenega zatočišča ampak so prepuščeni moralnemu propadanju na cesti. V takšnem položaju jim materialna pomoč ne koristi mnogo, saj zlasti mlajši med njimi — predvsem dekleta — brez nadzorstva pogostokrat pod vplivom ulične druščine zabredejo v kriminal in prostitucijo. Tudi z zaposlitvijo njihov problem ni v celoti rešen, saj vemo iz prakse, da ne vztrajajo radi dolgo časa na istem mestu, ker mnogi izmed njih ne najdejo tesnejše navezanosti na delovne kolektive. Zaradi tega tudi poudarjamo, da je za takšne ljudi neizogibno potreben dom s primernim humanim nadzornim in vzgojnim režimom, ki jim bo do neke mere nadomeščal dom oz. domačo družinsko skupnost. Mnenja smo, da bi investicije ter izdatki za takšen dom bili še vedno bolj ekonomični, kakor pa so izdatki, ki jih ima družba z amoralnimi in asocialnimi posamezniki bodisi v obliki socialnih podpor, bodisi v obliki vzdrževanja vzgojnih ter kazenskopoboljševalnih zavodov, v katerih so takšne osebe skoraj stalni gostje. Kaj nam pomagajo vzgojni domovi, če fant ali dekle po dovršenem 18. letu pride z doma, pa zaradi pomanjkanja [illegible] nadzorstva in vzgoje brez svojcev in staršev zabrede v kriminal ali prostitucijo, čemur sledi zopet prestajanje kazni v zavodih v breme družbe, tako je bil tako rekoč v vodo vržen denar, ki ga je leta in desetletja dajala družba za oskrbo in vzgojo fanta oz. dekleta v zavodu. Iz vseh navedenih dejstev nujno izhaja zaključek, da bomo ta po bistvu kompleksni socialni in družbenopolitični ter ekonomski problem mogli rešiti edino le na način, kakršnega zgoraj predlagamo, to je, z ustanovitvijo primernega doma za takšne osebe, ki predstavlja edini učinkoviti način, s katerim bomo mogli te ljudi usmeriti na pot poštenega delovnega življenja. Ustanovitev takšnega doma je utemeljena že v sami uredbi o organizaciji birojev za posredovanje dela (Ur. list FLRJ 16/52). Medtem ko takšni domovi obstajajo že v vseh republiških glavnih mestih, vsak z zmogljivostjo 150 do 200 ljudi, pa je Ljubljana v tem pogledu edina žalostna izjema v vsej naši državi. Tako ima n. pr. Sarajevo takšen dom, ki po svoji naravnost idealni gradnji in notranji ureditvi lahko tekmuje s podobnimi ustanovami v najbolj kulturnih državah.

ZAVOD ZA ZAPOSLOVANJE INVALIDOV IN PREHODNI DOM ZA BREZDOMCE NAJ BOSTA ZDRUŽENA POD SKUPNO STREHO

Z gradnjo predlaganih prostorov lahko istočasno dosežemo dva cilja in pričnemo reševati dvoje perečih problemov, t. j. ustanovimo dom za začasno nastanitev socialno in moralno ogroženih oseb in brezdomcev, obenem pa v tem domu uredimo vse potrebne poslovne prostore in delavnice za Zavod za zaposlovanje invalidov. S tem bi tudi vsi varovanci tega doma imeli možnost takojšnje začasne zaposlitve v istem poslopju, kar bi omogočalo moralno kontrolo, istočasno pa bi si sami zaslužili za stroške vzdrževanja, dokler se zanje ne bi našla primerna stalna zaposlitev. Takšno rešitev smatramo za najbolj ekonomično tako v gradbenotehničnem pogledu, istočasno pa kot najprimernejša v moralnovzgojnem pogledu.

V ta namen smo se že informirali pri Zavodu za stanovanjsko izgradnjo, ki je po kalkulaciji izračunal, da bi znašala cena kompletne izgradnje, skupno z vso notranjo opremo in ureditvijo, okrog 1 milijon dinarjev na eno posteljo, kar bi znašalo pri zmogljivosti 150 do 200 postelj 150 do 200 milijonov dinarjev, kar je še vedno zelo malo v primeri z ogromnimi stroški, ki jih ima družba z vzdrževanjem asocialnih oziroma amoralnih ljudi v najrazličnejših oblikah. Vendar vse te oblike predstavljajo reševanje teh problemov v njihovi zadnji fazi, ko gre samo zgolj še za ekonomsko vprašanje, medtem ko je že malo upanja, da bo takšen posameznik postal zopet koristen član naše družbe. Način pa, kakršnega smo si zamislili in ga tem potom predlagamo, je neprimerno boljši, ker z njim uničimo zlo pri korenini in s tem preprečimo nadaljnji razvoj vseh omenjenih škodljivih pojavov, ki ne spadajo v socialno družbo in ki skupnosti povzročajo neprimerno večja bremena, kot pa bi znašale investicije za ta dom, ki bi se torej že zgolj z ekonomskega stališča v najkrajšem času rentiral, da o pozitivnem družbenopolitičnem učinku ne govorimo. Za ta dom pa je brezpogojno potrebna novogradnja, ker naš Delavski dom ne ustreza tozadevnim sanitarnim predpisom. Finančna sredstva za investicije bi vzeli iz prihrankov na oskrbnini. Zato predlagamo, da Okrajni ljudski odbor apelira na Izvršni svet, da se vsa finančna sredstva, ki jih naša Posredovalnica za delo vsako leto ustvari kot prihranke na izdatkih, nalagajo v ta namen, ki služi izključno omiljevanju nezaposlenosti, in to na način, ki je v skladu s specifičnim položajem, ki ga ima Ljubljana v tem pogledu kot glavno mesto naše republike. Določen delež za gradnjo tega doma pa naj prispevajo tudi posamezne občine iz svojih stanovanjskih skladov in socialnih fondov, pa tudi Zavod za socialno zavarovanje naj bi prispeval iz sklada za rehabilitacijo invalidov, saj so vsi zainteresirani za uspešno rešitev tega problema, saj bi se s tem tudi njihovi stroški za socialne namene znatno zmanjšali, ker jim ne bo več v breme toliko asocialnih brezdomcev brez eksistence. Ne samo naša, ampak dolžnost vse skupnosti je, poskrbeti, da ne bodo ekonomsko in moralno propadli posamezniki, med njimi zlasti mlajši ljudje, ki po prestani kazni pridejo na svobodo, kjer sami sebi prepuščeni zabredejo na stranpota. S tem bomo tudi dopolnili delo vzgajališč, iz katerih mladina prinaša s seboj vse moralne pogoje za pošteno in delavno življenje, ki pa sama sebi prepuščena izgubi in postane plen razkrajajočega moralnega vpliva ulice, skratka — rešili bomo problem, ki je v interesu ugleda naše družbene stvarnosti.

ZAPOSLOVANJE INVALIDOV S POMOČJO STALNIH SOCIALNIH DELAVCEV V PODJETJIH

Pri reševanju invalidskega vprašanja moramo izboljšati tudi način ugotavljanja oz. iskanja primernih delovnih mest za invalide v posameznih podjetjih. Sicer je razumljivo, da se mnoga podjetja iz objektivnih razlogov branijo sprejemati v službo invalidne in za delo manj zmožne osebe. V nekaterih podjetjih tudi zaradi same narave njihovega dela ni objektivnih možnosti za sprejem invalidov oz. bolehnih ljudi, kakor n. pr. v podjetjih živilske stroke, gradbenih podjetjih itd. Ugotovljeno pa je, da bi se v marsikaterem podjetju s primerno dobro voljo našlo še dokaj invalidom primernih delovnih mest, če bi nekatera podjetja ne imela tako slab odnos do tega vprašanja. Iz lastne prakse nam je znano, kako silno težko je iskanje primernih delovnih mest za invalide po posameznih podjetjih, saj jih organi tukajšnjega Biroja najdejo komaj kakih 30 na mesec. Dokler pa bodo naši organi pri tem delu navezani le samo na sebe, si tudi ne moremo obetati nobenega izboljšanja. Zaradi tega predlagamo, da se zaradi iskanja primernih delovnih mest za invalide v vsakem podjetju, ki ima nad 200 delavcev, namesti posebnega stalnega socialnega delavca, ki bi bil zadolžen s tem delom. Ta socialni delavec bi na podlagi podrobnih analiz in ugotovitev na licu mesta šele lahko ugotovil, koliko je takšnih delovnih mest, ki jih zasedajo zdravi delavci, katera pa bi lahko uspešno izvrševali tudi invalidi, ki bi na takšnih delovnih mestih zamenjali zdrave, ti pa bi se lahko zaposlili na druga težja delovna mesta. Socialni delavec bi moral svoje delo organizirati v tesni povezavi s tehničnim in političnim vodstvom v podjetju, po potrebi pa naj bi se v podjetju formirala tudi posebna komisija za to vprašanje. Z zaposlitvijo invalidov na njim primerna delovna mesta pa bomo vsaj delno prispevali k rešitvi vprašanja pomanjkanja moške delovne sile, ki se bo na posameznih delovnih mestih sprostila. To vprašanje ni samo stvar birojev za posredovanje dela, ampak družbeni problem, s katerega pozitivno rešitvijo v predlaganem smislu bomo prihranili ogromno družbenih izdatkov, ki jih prejemajo invalidi, z njihovim vključevanjem v proizvodnjo pa se bo istočasno povečal narodni dohodek. Da gre tu za ogromne vsote, je razvidno iz dejstva, da je v naši državi poleg 680.000 vojnih invalidov še 220.000 delovnih invalidov, ki imajo določene prejemke. Tej ogromni armadi večji del neproduktivnih ljudi, ki se vzdržujejo v breme družbe, pa se vsako leto pridruži še okrog 25.000 novih delovnih invalidov. Razen teh pa je še precej takšnih invalidov, ki nikjer niso evidentirani, kot n. pr. na podeželju med kmečkim prebivalstvom. Na tukajšnjem Biroju za posredovanje dela imamo registriranih zaradi zaposlitve okrog 300 invalidov, zaposlimo pa jih ob najintenzivnejšem iskanju delovnih mest komaj do 30 na mesec, medtem ko dotok novo prijavljenih invalidnih in za delo manj zmožnih oseb znaša 50 do 70 prijavljencev na mesec. Vsa navedena dejstva nas kričeče opozarjajo, da je treba takoj podvzeti primerne ukrepe za uresničenje našega predloga, to je, za obvezno namestitev socialnih delavcev v vseh podjetjih z nad 200 delavci.

Predpisi občinskih ljudskih odborov

OBČINA LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Na podlagi 2. odstavka 15. in 79. člena zakona o občinskih ljudskih odborih (Ur. list LRS št. 19/52), III. razdelka, 2. pogl., priloge I/B zakona o pristojnosti občinskih in okrajnih ljudskih odborov (Ur. list FLRJ št. 34/55) ter 3. člena zakona o spremembah in dopolnitvah temeljnega zakona o prekrških (Ur. list FLRJ št. 58/55) izdaja občinski ljudski odbor Ljubljana-Bežigrad po sklepu 14. redne seje dne 25. oktobra 1956

ODLOK

o spremembah in dopolnitvah odloka o ustanovitvi sklada za stanovanjsko komunalno graditev na območju občine Ljubljana-Bežigrad

1. člen

V odloku o ustanovitvi Sklada za stanovanjsko komunalno graditev na območju občine Ljubljana-Bežigrad, ki je bil objavljen v »Glasniku« OLO Ljubljana št. 51 z dne 6. julija 1956, se spremeni besedilo 3. člena tako, da se glasi:

V sklad se stekajo naslednja sredstva:

1: sredstva od prodaje hiš, stanovanj in poslovnih prostorov, ki so splošno ljudsko premoženje;

2. del najemnin od stanovanj in poslovnih prostorov, in sicer določeni odstotek po odloku o stanovanjski tarifi, razdelitvi najemnin in skladih;

3. obresti od sredstev sklada, ki so naložena v banki;

4. sredstva, ki se plačujejo po odloku o zagotovitvi povračila investicijskih stroškov za komunalne naprave;

5. sredstva, ki so določena po družbenem planu in dotacije iz proračuna;

6. sredstva skladov za samostojno razpolaganje gospodarskih organizacij, ki jih za komunalno graditev določijo delavski sveti gospodarskih organizacij;

7. sredstva iz posojil, ki so razpisana za kreditiranje graditve komunalnih naprav.

2. člen

Besedilo 6. člena v prejšnjem členu imenovanega odloka se spremeni tako, da se glasi:

Upravni odbor sklada sestavljajo po dva člana Sveta za stanovanjske zadeve, Sveta za družbeni plan in fi-

nance, Sveta za komunalne zadeve, katere imenuje občinski ljudski odbor in tajnik sklada, ki je vsakokratni šef Stanovanjske uprave Ljubljana-Bežigrad.

Posebej pa imenuje občinski ljudski odbor Ljubljana-Bežigrad predsednika upravnega odbora sklada izmed članov sklada.

3. člen

V istem odloku se spremeni besedilo 7. člena tako, da se glasi:

Pravila sestavi upravni odbor sklada in jih predloži občinskemu ljudskemu odboru v potrditev.

4. člen

V istem odloku se za 6. členom doda nov člen 6a, ki se glasi:

Predloge o načrtu in uporabi sredstev sklada sestavljata Svet za stanovanjske zadeve in Svet za komunalne zadeve in jih predložita v potrditev občinskemu ljudskemu odboru.

5. člen

Ta odlok začne veljati z dnem objave v uradnem glasilu OLO Ljubljana »Glasnik«.

Predsednik
Občinskega ljudskega odbora:
Franc Drobež

Po pooblastilu predsednika
ljudski odbornik:
Andrej Kumar l. r.

Na podlagi 2. odst. 15. in 2. točke 50. člena zakona o občinskih ljudskih odborih (Ur. list LRS št. 19/52) in zakona o pristojnosti občinskih in okrajnih ljudskih odborov (Ur. list FLRJ št. 34/55), v zvezi s 4., 8. in 24. členom statuta občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Bežigrad ter na podlagi 86. člena uredbe o upravljanju stanovanjskih hiš (Ur. list FLRJ št. 29/54 in 19/56) je občinski ljudski odbor Ljubljana-Bežigrad sprejel na predlog Sveta za stanovanjske zadeve ObLO Ljubljana-Bežigrad na 14. redni seji dne 25. oktobra 1956

ODLOK

o vrnitvi stanovanjskih hiš in stanovanj, ki se uporabljajo v nestanovanjske namene na območju občine Ljublj.-Bežigrad svojemu namenu.

1. člen

Vse stanovanjske hiše in stanovanja, ki se na območju občine Ljubljana-Bežigrad uporabljajo v druge namene in ne za stanovanja, se morajo vrniti svojemu prvotnemu namenu.

2. člen

Svet občinskega ljudskega odbora, pristojen za komunalne zadeve, po svoji komisiji ugotavlja po 1. čl. tega odloka, katere hiše in prostori so bili grajeni kot stanovanjski in se sedaj uporabljajo v nestanovanjske namene.

3. člen

Po ugotovitvi, kateri prostori, ki se sedaj uporabljajo v nestanovanjske namene, naj se vrnejo za stanovanja, izdaja po sklepu Sveta o tem odločbe pristojni organ iz 2. čl. tega odloka.

4. člen

Do ugotovitve ali so prostori, kateri so se do sedaj uporabljali v nestanovanjske namene, stanovanjski, je dopustna sprememba uporabe teh prostorov le s pristankom upravnega organa občinskega ljudskega odbora pristojnega za komunalne zadeve.

5. člen

Po pravnomočnosti odločbe je take prostore uporabljati samo v stanovanjske namene.

6. člen

Pristojni organ občinskega ljudskega odbora za stanovanjske zadeve odredi prisilno izpraznitev prostorov, ki so zasedeni v nasprotju z določili tega odloka.

Prisilna izselitev po tem členu se izvrši takoj, in sicer po predpisih, ki veljajo za izvršitev upravnih odločb.

7. člen

Kršitve določil iz 4. in 5. člena tega odloka se kaznuje z denarno kaznijo do 3000 dinarjev.

8. člen

Ta odlok velja od dneva objave v uradnem glasilu OLO Ljubljana »Glasniku«.

Predsednik
Občinskega ljudskega odbora:
Franc Drobež

Po pooblastilu predsednika
ljudski odbornik:
Andrej Kumar l. r.

Na temelju 2. člena zakona o pokopališčih (Ur. list LRS, št. 49-160/55), je občinski ljudski odbor Ljubljana-Bežigrad na 14. redni seji 25. oktobra 1956 sprejel naslednji

ODLOK

o pokopališkem okolišu Stožice

1. člen

Pokopališki okoliš Stožice obsega naselja: Stožice, Savlje, Kleče, Ježica in Mala vas, od naselja Brinje pa samo del, ki leži vzhodno od Titove ceste.

2. člen

Vsi, ki umrejo na pokopališkem okolišu Stožice, se praviloma pokopljejo na pokopališču v Stožicah.

3. člen

Ta odlok stopi v veljavo od dneva objave v »Glasniku« OLO Ljubljana.

Predsednik
Občinskega ljudskega odbora:
Franc Drobež

Po pooblastilu predsednika
ljudski odbornik:
Andrej Kumar l. r.

OBČINA LJUBLJANA-MOSTE

Na podlagi 10. in 23. člena Statusa Obč. LO ter 73. člena Temeljnega zakona o proračunih (Uradni list FLRJ št. 13/56) izdaja Občinski LO Ljubljana-Moste na svoji seji dne 5. X. 1956

ODLOK

o spremembi proračuna Obč. LO Ljubljana-Moste za leto 1956

1. člen

Proračun Obč. LO Ljubljana-Moste za leto 1956 s posebnimi prilogami, ki znaša:

I. Občinski proračun	
z dohodki v znesku	80.746.000 din
z izdatki v znesku	80.746.000 din
II. Predračune finančno samostojnih zavodov	
z dohodki v znesku	23.141.000 din
z izdatki v znesku	28.379.000 din
s presežkom dohodkov nad izdatki	186.000 din
in presežkom izdatkov nad dohodki	5.424.000 din
III. Predračune posebnih skladov	
z dohodki v znesku	8.034.000 din
z izdatki v znesku	8.034.000 din

se spremeni tako, da ostane višina dohodkov in izdatkov proračuna Obč. LO ista, izvede pa se nova notranja razvrstitev kreditov v posebnem delu proračuna.

2. člen

Spremenjeni posebni del proračuna je priloga k temu odloku.

3. člen

Ta odlok velja od dneva objave v »Glasniku«, uporablja pa se od 1. januarja 1956.

Predsednik
Občinskega ljudskega odbora:
Ciril Fain l. r.

OBČINA LJUBLJANA-POLJE

Na podlagi 5. člena uredbe o družbenih investicijskih skladih (Ur. list FLRJ št. 22-257/56), 1. točka, priloga I/A-b/XXVII, zakona o pristojnostih občinskih in okrajnih ljudskih odborov (Uradni list FLRJ št. 34/55), 1. točke 15. člena uredbe o posojilih za gospodarske investicije (Ur. list FLRJ št. 4/54) ter 4., 8. in 24. člena statuta občine Ljubljana-Polje je občinski ljudski odbor Ljubljana-Polje na svoji XI. seji 20. novembra 1956 sprejel

ODLOK

o ustanovitvi občinskega investicijskega sklada

1. člen

Ustanovi se investicijski sklad občine Ljubljana-Polje kot družbeni sklad.

2. člen

Namen sklada je dajanje posojil:

1. gospodarskim organizacijam, zadrugam in drugim družbenim organizacijam;
2. kmetijstvu;
3. obrtništvu za njegovo dejavnost;
4. za negospodarske investicije.

3. člen

V občinski investicijski sklad se stekajo:

1. obresti od osnovnih sredstev komunalnih podjetij;
2. del dobička gospodarskih organizacij, ki pripada občinskemu investicijskemu skladu po predpisu o delitvi celotnega dohodka gospodarskih organizacij;
3. obresti in anuitete investicijskih posojil in obresti od kreditov iz tega sklada;
4. 50% protipravno pridobljenega premoženja in denarne kazni po 71. in 76. členu uredbe o gospodarjenju z osnovnimi sredstvi gospodarskih organizacij.
5. drugi dohodki, ki so določeni s posebnimi predpisi.

4. člen

Sredstva Občinskega investicijskega sklada se nalagajo pri Komunalni banki, ki izvršuje proračun občinskega ljudskega odbora.

5. člen

Ta odlok velja od dneva objave v »Glasniku« OLO Ljubljana.

Predsednik
Občinskega ljudskega odbora:
Leopold Maček l. r.

Na podlagi 15. in 50. člena zakona o občinskih ljudskih odborih (Ur. list LRS št. 19/52), zakona o pristojnosti občinskih in okrajnih ljudskih odborov (Ur. list FLRJ št. 34/55), 4., 8., 23. in 30. člena statuta občine Ljubljana-Polje z dne 1. okt. 1956, 2. čl. uredbe o cestnih skladih (Ur. list FLRJ št. 19/56), je občinski ljudski odbor Ljubljana-Polje na svoji seji dne 20. nov. 1956 izdal naslednji

ODLOK

o ustanovitvi občinskega cestnega sklada

1. člen

Ustanovi se »Občinski cestni sklad« za občino Ljubljana-Polje kot proračunski sklad.

2. člen

Sredstva cestnega sklada so namenjena za vzdrževanje cest, rekonstrukcijo in modernizacijo cest IV. reda.

3. člen

V občinski cestni sklad se stekajo:

1. dohodki stalnih virov po uredbi o cestnih skladih in drugih predpisih;
2. dotacije iz proračuna občinskega ljudskega odbora;
3. darila, posojila in drugi posebni dohodki.

4. člen

Stalni dohodki občinskega cestnega sklada so:

1. občinske takse na motorna vozila in 30% zvezne takse od vprežnih vozil po predpisih o taksah (tar. št. 61 in 62 tarife zakona o taksah);
2. prometni davek od prevoznih storitev zasebnih lastnikov cestnih vozil (po predpisih od taksah in po tarifi prometnega davka);
3. dohodki od prodaje trave, sadja in dreves cestnega zemljišča IV. reda.

5. člen

Sredstva občinskega cestnega sklada se nalagajo na poseben račun pri komunalni banki, ki izvršuje proračun občinskega ljudskega odbora.

6. člen

Občinski cestni sklad upravlja Svet za komunalne zadeve občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Polje.

7. člen

Ta odlok velja od dneva objave v »Glasniku«, uradnem glasilu OLO Ljubljana.

Predsednik
Občinskega ljudskega odbora:
Leopold Maček l. r.

OBČINA LJUBLJANA-RUDNIK

Na podlagi 3. točke 24. člena Statuta z dne 14. jul. 1956, 42. in 73. člena Temeljnega zakona o proračunih (Ur. list FLRJ št. 13/56) po predlogu Sveta za družbeni plan in finance izdaja Občinski ljudski odbor Ljubljana-Rudnik na svoji 12. redni seji dne 27. okt. 1956

ODLOK

o spremembi proračuna Občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Rudnik za leto 1956

1. člen

V posebni prilogi proračunskih izdatkov, sprejeti z Odlokom proračuna za leto 1956 na 9. redni seji ObLO Ljubljana-Rudnik dne 31. V. 1956, se v mejah skupnega zneska proračunskih izdatkov iz 7. dela — državna uprava, partija 4 prenese znesek 1,033.000 din — v 5. del — zdravstvo, partija 44.

2. člen

Odlok velja od dneva objave v »Glasniku«, uporablja pa se od 1. novembra 1956.

Predsednik ObLO:
Franc Sitar l. r.